

BABIN OBRONAK

Na Babinom Obronku nema spomenika.
Jedino nad ponorom brega svod.
Grozim se.

Danas sam star onoliko,
koliko i sam jevrejski narod.
Čini mi se
da sam i sam Jevrejin.
Evo me gde drevnim Egiptom idem.
A evo, na krst razapet, mrem,
i tragovi klinaca još su na meni.
Čini mi se da Drajfus —
sam ja.

Malogradanstvo —
potkazivač moj i sudija.
Ja — u beočugu.
Ja — iza žice.
Zatrovani,
popljuvan,
oklevetan.

I damice u briselskim riševima koketnim,
vrišteći, suncobranima bodu mi lice.

Čini mi se --
da sam dečak nad Belostokom.
Krv kaplje i podovi kap joj upijaju.
Zaudarajući na luk i rakiju,
kafanske vođe prave kod šanca lom.
Oteran čizmom, nemoćan, izmučen,
zaludu kumim bukače.
Uz kikot i ciku:
„Bij Židove, spasavaj Rusiju!”
trgovac brašnom majku mi tuče.
O, moj narode ruski!
Znam — ti si

internacionalan u stvari.
Al' oni nečistih ruku, često su
tvojim imenom svetlim zveckali.
Podlo je,
 što su, ne trepnuv okom, sada
antisemiti
 sebe proglašili
za „Savez ruskog naroda!”
Čini mi se —
 ja sam ta Ana Frank,
prozračna,
 kao aprilska grana.
Volim i ja.
 Fraze mi neće pomoći.
Treba mi,
 da se pogledamo u oči.
Teško je nešto sagledati,
 omirisati!
Ne možemo lišće,
 ne možemo nebo.
Al' možemo mnogo —
 možemo ja i ti
u sobici mračnoj da se grlimo.
Evo ih idu?
 Ne boj se — to je huka pusta
što ide ovamo
 ukorak s prolećem.
Priđi.
 Pruži mi tvoja usta.
Razvaljuj vrata?
 Ne — to led kreće.
Na Babinom Obronku korov se budi.
Drveće grozno gleda,
 ko da ti sudi.
Ovde sve čuteći vapi,
 i, skinuv kapu,
osećam,
 kako i sam sedim polako.
Ja sam —
 neprekidni bezvučni krik
nad hiljadama hiljada mrtvih.
Ja sam —
 svaki ovde streljani starac.
Ja sam —
 svako ovde streljano dete i talac.
Zaboraviti na to
 ništa neće u meni!

Neka grmi
„Internacionala”
kad i poslednjeg antisemita
sa zemlje zauvek bude nestalo.
U mojoj krvi jevrejske krvi nema.
Pa ipak antisemiti me gnjave
i mrze,
kao Jevrejina.
Zato sam Rus
i to pravi!

(Preveli s ruskog: Branko Kitanović i Sergej Slastikov-Kalužanin,
„Bagdala” 1962.)